

СЪЧКОВЦИТЪ

Седналь бѣше Януарий,
срещу него — Февруарий,
хемъ вечерягъ, хемъ хортуватъ
и се весело сбогуватъ. . .
— Бате, — рече Февруарий —
вече твоятъ часъ удари.
Трѣбва да се раздѣлиме,
ала, братко мой, кажи ми,
що распали надъ полята
посрѣдъ зима топло лѣто?
Боси припкаха децата
и зелено бѣ полето.
Всички братя сж сърдити,
всѣкому разбѣрка днитѣ. . .
Януарий сне калпака,
сукна бѣлитѣ мустаци,
позасмѣ се, проговори:
— Толкова ли зло съмъ сторилъ?
Я кажи ми, Сѣчко, брате,
въвъ какво ми е вината?

Толкозъ годинъ студъ и хали
въ мойто време сж вилнѣли.
Мойтѣ празници голѣми
бѣха глухи, бѣха нѣми.
Свити припкаха децата,
сини бѣха имъ лицата! . . .
Знаешъ ли ти тази година
колко гладни, голи има?
Съ топълъ дѣждъ поихъ земята,
съ ясно слънце бихъ мъглата,
но предъ беднитѣ кжшурки
по Сурваки видѣхъ хурки! . . .
Ихъ, бедняцитѣ засмѣни
какъ се радвахъ на мене! . . .
Засрами се Малъкъ Сѣчко,
на Голѣмия продума:
— Отмени спокоенъ, бате!
Вѣрвай, че замѣстникъ имашъ —
скоро, скоро по полята
азъ ще прѣсна пѣкъ цвѣтята. . .

Борисъ Василевъ

НАДЛЪГВАНЕ

Две овчарчета се надлѣгвали. Об-
заложили се по на едно агне. Който
надлѣже, негово да бже агнето.

— Вчера, — започнало първо-
то, — когато пасѣхъ стадото въ
полето, задрѣмалъ съмъ на слън-
це. И въ сѣня си започнахъ да се
качвамъ на едно високо дърво
безъ клони. Качвахъ се, качвахъ се,
а дървото връхъ нѣма. Колкото
по-високо се качвамъ, толкова и то
по-високо става. И сега още се
качвамъ и не мога да достигна
върха му.

— Азъ пѣкъ, — зараказвало
второто, — сѣнувахъ, че слизамъ
въ единъ кладенецъ. Кладенецътъ
сухъ, безъ вода. А дълбокъ — дѣно
нѣма. Колкото по-дълбоко слизамъ,
толкова и той по-дълбокъ става.

И досега още слизамъ и не мога
да достигна дѣното му.

— А ти докато слизаше, азъ
гледахъ отъ дървото и видѣхъ, че
вълкътъ отвлѣче десетъ най-хубави
агнета отъ стадото ти.

— Божичко! Какво ще кажа
сега на тате! — извикало уплаше-
но второто овчарче, като забрави-
ло, че се надлѣгватъ.

— На баща си ще кажешъ, —
зарадвало се първото, — че де-
веттѣ агнета се върнали здрави и
читави въ стадото, а десетото
отишло въ пещъта да се пече.

Второто овчарче разбрало, че
било надлѣгано. То се засрамило
и, ще-неще, заклало едно агне отъ
стадото си. Опекли го и юнашки
се наяли.